

soudcovský výrok a vydržení) a nelze je rozšiřovati na jiné. To by nebylo již výkladem zákona, nýbrž nepřipustným jeho doplňováním. Jest to dotvrzeno i osnovou o revisi občanského zákoníka, kde jest pojata do § 445 (nynějšího § 472 obč. zák.) mimo jiné změny také věta: »Také vlastník může na svém pozemku pro jiný svůj pozemek dáti zapsati služebnost.« V témže smyslu rozhodl nejvyšší soud v rozhodnutí čís. 7757 sb. n. s., jehož právní věta zní: »Důvody nabytí služebnosti jsou uvedeny výčetmo v §§ 480 a 481 obč. zák. a nelze je rozšiřovati na případ, kde původní společný vlastník pozemku uvedl je ve stav služebnosti a napotom je prodal různým osobám.« Podobně již se vyslovilo neuveřejněné rozhodnutí ze dne 1. prosince 1926, č. j. Rv II 271/26. O souhlasu žalobce mlčky, o němž se zmiňuje žalovaný v dovolací odpovědi, nelze mluvit již proto, že se žalobce hned z počátku ohradil proti výkonu průjezdu; při tom netřeba hleděti k další otázce, zda by takový souhlas bez knihovního zápisu stačil ke zřízení pozemkové služebnosti (srov. k tomu »Festschrift zur Jahrhundertfeier des allg. bürgerl. Gesetzbuches« str. 575, kde dotyčné pojednávání vyznělo v záporném smyslu). Že poučení exekučního soudce, dané žalovanému při dražbě, nemůže nahraditi zákonné předpoklady pro vznik služebnosti, netřeba blíže rozebírat. Okolnost, že by byla realita žalovaného znehodnocena, nemůže nic změnit na nynějším právním stavu a otázku, zda má žalovaný právní možnost zjednat si přístup k svému domu — o čemž se rovněž dovolací odpověď zmiňuje — nelze v tomto sporu řešiti.

Čís. 10654.

Závodní a revírní rada při hornictví jest právnickou osobou.

Domáhati se zaplacení podílu zaměstnanců na čistém zisku přísluší jen revírní radě, jež jest též oprávněna uplatňovati všechny nároky, s výplatou tou související.

Předseda podnikové rady není povinen revírní radě náhradou ušlého zisku proto, že nesvolal schůzi pro stanovení podílu zaměstnanců na čistém zisku hned po valných hromadách důlních podniků.

Ustanovení třetího odstavce § 7 vl. nař. ze dne 23. března 1921, čís. 114 sb. z. a n., má na mysli schůzi pro stanovení podílu zaměstnanců na čistém zisku. V tom, že předseda podnikové rady vztahoval omylem předpis třetího odstavce § 7 nař. čís. 114/1921 na schůzi, jež se má konati podle § 3 čís. 2 téhož nař., nelze ještě spatřovati jeho zavinění.

(Rozh. ze dne 30. března 1931, Rv I 514/30.)

Revírní rady pro obvody báňských revírních úřadů v Mostě-Teplíci-Chomutově domáhaly se na žalovaném předsedovi podnikové rady uhelných společností náhrady, ježto podílové zisky byly revírním radám pozdě vyplaceny, an žalovaný svolal podnikové rady teprve v září 1928, ač tak měl učiniti již v červnu a červenci 1928. Žalovaný namítl jednak nedostatek aktivního oprávnění žalobkyň k žalobě, jednak vznesl námitky

ve věci samé. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Důvody: Co se týče otázky aktivního oprávnění k žalobě, jest revírní rada schopna býti právním podmínem a ve smyslu § 1 c. ř. s. jako žalobce na soudě jednati, ačkoliv tato procesní způsobilost v § 19 zák. čis. 144/20 není zvláště zmíněna. V předložených a za pravé a správné uznaných stanovách jsou sice v § 3 uvedeny vlastní úkoly revírní rady, právní způsobilost a tudíž schopnost žalovati, vyplývá však zvláště z § 11 a § 20 čis. 5, kde jest výslovně uvedeno, že revírní rada uzavírá služební smlouvy, takže jí musí příslušet postavení právní osoby. Soudu jest též známo, že jest vlastníci nemovitostí (domovů na zotavení) a jako taková v jiných případech před zdejším soudem jest žalována a že jako strana rozepře vystupuje. Ostatně odporuje si žalovaný, popíraje aktivní žalobní legitimaci revírní rady, an na jiném místě prohlašuje, že revírní rada měla hornické podniky žalovati, čímž jí přiznává žalobní legitimaci. Žalovaný namítá dále, že revírní rada není vlastníci příkazaných peněz a že i proto není k žalobě oprávněna. Tento názor jest nesprávný, neboť, i když má zatím postavení podobné správci, jest v § 13 zák. čis. 143/20 výslovně podotknuto, že se ustanovený podíl zaměstnanců na čistém zisku revírní rady přikazuje, z čehož vysvítá, že není možno, by každému dělníku byl odevzdán percentuelní díl podnikovou radou. Revírní rada převezme rozdělení peněz pro zaměstnance se zákonným závazkem, s příkazem peníze dělníkům odevzdati, jest však poukazem peněz oprávněna k disponování a má k vlastníku postavení, které ji opravňuje požadovati žalobou, co jí přísluší. Jest tímto svým postavením jako strana rozepře oprávněna, Po těchto formálních vývodech jde o meritorní stránku sporu. Soud dospěl k přesvědčení, že žalobní nárok není proti žalovanému po právu. Podle § 13 zák. čis. 143/20 musí podíl na čistém zisku do čtrnácti dnů po usnesení podnikové revírní rady býti poukázán. Podniková rada používá podle § 3 odst. (3) vl. nař. 114/21 svých práv tím, že ustanoví podíl zaměstnancům a určí, které částky mají býti revírní radě poukázány. Ve smyslu druhého odstavce tohoto § předloží se při podnicích, které jsou povinny veřejně účtovat, bilance a předvídané zprávy prvního sezení podnikové rady, která se po valné hromadě svolá, a podniková rada ustanoví podíl. Jelikož jest nesporno, že se valné hromady v červnu 1928 konaly a sezení podnikové rady dne 5. a 10. září 1928 se konala, byl poukaz čistých zisků v zákonem předepsané lhůtě proveden. Tato lhůta není v zákoně přesně ustanovena, zákon stanoví jen, že zprávy mají v prvním sezení podnikové rady po valné hromadě býti předloženy tomuto sezení. Že tato sezení podnikové rady nemusí býti konána v přesně určené lhůtě, vyplývá i z toho, že podle § 7 cit. vyk. nařízení »zpravidla« čtvrtletně se konají a sezení pro stanovení podílu na čistém zisku svolá se podle odst. 3 tohoto § podle »potřeby«. Toto svolání nevztahuje se však na sezení po valné hromadě, nýbrž jen na zvláště důležité sezení k projednání mimořádných, snad nepředvídaných věcí, nikterak však na sezení podnikové rady za účelem poukazování peněz, neboť sezení to se koná v příštím, normálním a v zákoně udaném sezení, které následuje

valné hromadě. Jest nesporno, že žalovaný svolal sezení na září a nebvlo důvodu, zákon přísněji vykládati, než jest. Kdyby byla žalující strana z důležitých důvodů potřebovala nutně peněz, mohla by žádati, by žalovaný svolal sezení podnikové rady, což však neučinila. Nebylo proto důvodu pro žalovaného, by ve všeobecně platících prázdninách svolal zvláštní sezení, a je žalobní nárok neodůvodněný. Uvádí se ještě, že žalovaný za úplné zadostiučinění (úroky) podle § 1324 obč. zák. nemůže ručiti, jelikož mu nelze zlý úmysl nebo hrubou nedbalost dokázati a byla by mohla žalující strana mimo to, kdyby její nárok byl oprávněn, čemuž však tak není, nároky své uplatňovati jen proti podnikům samým, nikoliv však proti žalovanému, který by byl býval po případě povinován podnikům náhradou. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Žalovaný namítal v první stolici a trvá na námitce té i v řízení odvolacím, že se žalující revírní radě nedostává procesní způsobilosti. Kdyby námitka ta byla odůvodněna, byl by nejen rozsudek prvního soudu, nýbrž i celé řízení zmatečným podle § 7 c. ř. s. a jest se proto předem zabývati s tímto tvrzením. Námitka byla již prvním soudem vyvrácena. Že revírní radu jest pokládati za právnickou osobu, vyplývá nejen ze zákona čis. 144/1920 (§§ 23, 25, 26), z prováděcího nařízení čis. 434/1920 a z nař. čis. 554/1920, nýbrž i ze zákona čis. 170/1924, jenž přiznává procesní způsobilost dokonce i radě zřízenců, jež jest podle § 19 zák. čis. 144/1920 jen odborem při revírní radě. Pokud žalovaný trvá na námitce, že se žalující revírní radě nedostává oprávnění ke sporu, poněvadž podíl na čistém zisku nepřipadá jí, nýbrž zaměstnancům dolu, byla i tato námitka prvním soudem v podstatě správně vyvrácena.

Odvolání žalující strany není ani jinak důvodné. Těžisko odvolání spočívá v odvolacím důvodu nesprávného posouzení právního. Jde především o názor prvního soudu, že se ustanovení § 7 odst. 3 nařízení čis. 114/1921 nevztahuje na schůzi podnikové rady, v níž je stanoviti podíl zaměstnanců na čistém zisku. S názorem tím nelze souhlasiti. Z vládního nařízení čis. 114/1921 vyplývá, že se jednání, vztahující se ke stanovení podílu zaměstnanců na čistém zisku děje ve dvou schůzích podnikové rady. V první, o níž se mluví v § 3 čis. 2 odst. (3) věta druhá a třetí, jednati jest o návrhu, podle něhož se má rozdělití čistý výtěžek majitelům podniků a podle toho stanoviti podíl na zisku připadající zaměstnancům. Návrh ten je oznámiti podnikové radě nejpozději čtrnáct dnů před tím, než má o něm rozhodnouti povolaný činitel, a podniková rada má právo podati k tomu své připomínky, jež musí býti sděleny povolanému činiteli ještě před usnesením o tomto předmětu. Ve druhé schůzi, o níž se mluví v § 3 čis. 3 a jež se koná u podniků veřejně účtujících a těžarstev po jich valném shromáždění jako prvá schůze podnikové rady, stanoví se podíl zaměstnanců na čistém zisku. Není příčiny, pochybovati o tom, že se ustanovení § 7 (3) nařízení čis. 114/1921 vztahuje na schůzi buď první nebo druhou, po případě na tu i onu. Žalovaný snaží se sice dovoditi, že usnesení druhé schůze má jen povahu formální a význam jen podřízený, než vývody ty nejsou správné již proto,

že stanovení podílu děje se v této schůzi a splatnost stanoveného podílu řídí se datem tohoto usnesení. Také v tom jest souhlasiti se stranou žalující, že výraz »podle potřeby« vykládati jest se zřetelem k tomu, jak dlouho jest ještě do nejbližší pravidelné čtvrtletní schůze podnikové rady. Než přes to nebylo odvolání přiznati oprávněnost. Strana žalující tvrdí, že přišla o 10.902 Kč tím, že žalovaný jako předseda (podnikové rady) svolal schůze podnikové rady ke stanovení podílu zaměstnanců na čistém zisku až na 5. pokud se týče 10. září 1928. I kdyby bylo prokázáno, že tvrzená újma jest v příčinné souvislosti s jednáním žalovaného, nestačilo by to o sobě k odůvodnění žalobního žádání. Předpisy občanského zákona o náhradě škody nespočívají na zásadě ryzí příčinnosti, nýbrž na zásadě zavinění. V souzeném případě nejde o nárok na náhradu škody pro porušení smluvní povinnosti, nýbrž o náhradu škody z nedovoleného činu. K předpokladům takového nároku náleží i čin o sobě, objektivně, bezprávný a (subjektivní) vina škůdce. Strana žalující míní, že tyto předpoklady jsou splněny. Dovozuje, že z předpisů zákona č. 143/1920 a z prováděcího nařízení 114/1921 vyplývá, že podíl zaměstnanců na čistém zisku má býti vyplacen revírní radě co možná nejdříve; žalovaný jako předseda podnikové rady prý zanedbal svou zákonnou povinnost svolati podnikovou radu v čas, tím prý porušil zákon a proto prý ručí za škodu žalobkyni z toho vzešlou. Vinu žalovaného shledává zejména v tom, že porušil předpis § 7 odst. (3) nařízení č. 114/1921, a dovozuje, že jde o hrubé zavinění, poněvadž žalovaný přes opětovné upomínky nesvolával schůzi podnikové rady. Ostatně prý stačí i zavinění lehké, poněvadž se žalobkyně domáhá náhrady skutečně škody, nikoliv i ušlého zisku. Vytýká, že první soud posoudil věc nesprávně po stránce právní, neshledav na straně žalovaného zavinění a proto žalobu zamítnuv. Soud odvolací neshledává odvolání důvodným. § 7 (3) nařízení 114/1921, jehož se odvolatelka dovolává, nepředpisuje určité lhůty pro svolání schůze podnikové rady ke stanovení podílu zaměstnanců na čistém zisku. Lhůta tato není předepsána ani jinde v zákoně nebo v prováděcím nařízení, přes to, že jinaké lhůty jsou tam přesně určeny; není tedy stanovisko žalující strany, že žalovaný měl schůzi svolati do čtrnácti dnů po valných hromadách uhelných společností, odůvodněno a nelze je zejména opírat o doslov § 7 (3) nařízení č. 114/1921. Za tohoto stavu nelze v tom, že žalovaný svolal schůzi podnikové rady na 5. (10.) září 1928 shledávati zřejmou nedbalost ani hrubé zavinění. Tvrzení, že hrubá nedbalost žalovaného vyplývá z toho, že schůze nesvolával, ač byl prý o to opětovaně upomínán, není prokázáno. Z přednesu žalující strany a z předložené korespondence vyplývá, že se revírní rada obrátila dopisy ze dne 21. srpna 1928 na obě uhelné společnosti (tedy nikoli na žalovaného) s dotazem, proč jí nebyl 10% podíl na čistém zisku dosud poukázán. Byly-li pak schůze podnikové rady svolány na 5. a 10. září 1928, nejde o odklad nijak značný, ano podle §§ 7 a 10 nařízení č. 114/1921 jest nutno, by se všem členům dostalo pozvání alespoň osm dnů před schůzí. Soud odvolací sdílí názor prvního soudu, že by žalobkyně musila prokázati

hrubé zavinění žalovaného, ježto jde o náhradu ušlého zisku. Žalobkyně domáhá se náhrady újmy, jež jí vzešla tím, že jí podíly na čistém zisku byly vyplaceny opožděně, a vypočítává újmu tu 5% úroky z podílů; uvádí ještě v odvolacím spisu na odůvodnění svého názoru, že se každá jistina prostě během času rozmnožuje o úroky. Škodou rozuměti jest újmu pozitivní, skutečné zmenšení jmění. Jde však o ušlý zisk, nedocílil-li někdo prospěchu, jež jinak mohl očekávati (§ 1293 obč. zák.). Že žalující strana utrpěla jinou újmu, než že jí ušel úrok, nebylo ani tvrzeno. Na doklad svého tvrzení, že nejde o ušlý zisk, nýbrž o škodu, dovolává se odvolatelka doslovu § 1333 obč. zák. Než, nehledíc k tomu, že o předpis tento nejde, jelikož žalovaný nebyl dlužníkem žalující strany, jest poukázati k tomu, že občanský zákoník, ač v §§ 1293 a 1323 rozlišuje mezi škodou a ušlým ziskem, na jiných místech tak přesně nerozeznává, nýbrž druhdy slovem škoda označuje vůbec utrpěnou újmu. Že se žalovaný dopustil hrubé nedbalosti nebo hrubého zavinění, soud odvolací neshledává.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Pokud žalovaný poukazuje v dovolací odpovědi k tomu, že sporná věc nepatří na pořad práva, nemůže se dovolací soud námitkou tou zabývati, ježto otázka přípustnosti pořadu práva byla právoplatně rozřešena formálním usnesením prvního soudu, proti němuž žalovaný nepodal rekurs (srov. plen. rozh. čís. 3775 sb. n. s., pak rozh. 6104 a 6545 sb. n. s.). Pokud žalovaný i v dovolací odpovědi namítá procesní nezpůsobilost žalující strany, je výtku ta bezdůvodná a stačí k jejímu vyvrácení odkázati žalovaného na odůvodnění napadeného rozsudku, s nímž dovolací soud souhlasí a k němu jen dodává, že se v důvodové zprávě k zákonu ze dne 25. února 1920 čís. 144 sb. z. a n. o závodních a revírních radách při hornictví mluví výslovně o revírní radě jako o korporaci, takže jest ji pokládati za právnickou osobu podle § 26 obč. zák. a tudíž za způsobilou samostatně jednati na soudě po rozumu § 1 c. ř. s. Pokud žalovaný trvá i v dovolací odpovědi na námitce nedostatku aktivního oprávnění žalující strany ke sporu, správně dovodily nižší soudy, že nedostatku toho tu není. Podle § 13 zákona ze dne 25. února 1920 čís. 143 sb. z. a n. přísluší nárok na přikázání stanoveného podílu zaměstnanců na čistém zisku výhradně revírní radě. Může se proto jeho zaplacení domáhati jen revírní rada a tudíž i uplatňovati veškeré nároky, související s výplatou. Tímto nárokem jest zažalovaný nárok na náhradu škody a jest tu opodstatněna aktivní legitimace žalující revírní rady k souzené rozepři.

Pokud jde o dovolání, které je opřeno o dovolací důvody čís. 2, 3 a 4 § 503 c. ř. s., jest se především zabývati dovolacím důvodem nesprávného právního posouzení (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Žalobkyně spatřuje hrubé zavinění žalovaného a tím jeho povinnost k náhradě zažalovaných ušlých jí úroků v tom, že žalovaný nesvolal jako předseda podnikové rady schůzi

pro ustanovení podílu zaměstnanců na čistém zisku hned po valných hromadách uhelných společností, konaných v červnu 1928, nýbrž, že tak učinil proti předpisu třetího odstavce § 7 vládního nařízení ze dne 23. března 1921, čís. 114 sb. z. a n. až v měsíci září 1928, takže jí uhelnými společnostmi byly poukázány podíly zaměstnanců na čistém zisku společností až dne 15. září 1928 a 21. září 1928, čímž jí zaviněním žalovaného ušly z příkázaných částek zažalované úroky. Zřejmo, že žalobkyně opírá žalobní nárok o bezprávný čin žalovaného (§ 1294 obč. zák.). Žalovaný tento čin popírá, tvrdě, že se ustanovení třetího odstavce § 7 cit. vládní nař. nevztahuje na schůzi, v níž se po valných hromadách uhelných společností ustanovuje podíl zaměstnanců na čistém zisku, nýbrž na schůzi, o níž mluví třetí odstavec § 3 čís. 2 cit. nař. a již jest svolati tak, by připomínky podnikové rady k návrhu, podle něhož se má rozdělit čistý výtěžek majitelů podniku a podle toho stanovit podíl zaměstnanců na zisku, ještě včas byly sděleny valné hromadě uhelných společností, a poukazuje k tomu, že § 7 cit. nařízení mluví ve třetím odstavci jen o jedné schůzi a že proto nelze schůzi tou vyrozumívati jinou schůzi, než kterou má na mysli třetí odstavec § 3 čís. 2 cit. nař., ježto jen na těchto připomínkách nelze se usnésti při pravidelných čtvrtletních schůzích podnikové rady, neboť schůzi za účelem usnesení o těchto připomínkách jest svolati podle potřeby, t. j. podle toho, kdy se bude konati valná hromada uhelných společností. Z toho žalovaný vyvozuje, že se ustanovení třetího odstavce § 7 cit. nař. netýká svolání schůze k ustanovení podílu zaměstnanců na čistém zisku. Než dovolací soud sdílí názor odvolacího soudu, že ustanovení třetího odstavce § 7 cit. nař. má na mysli, jakž plyne z doslovu tohoto odstavce, schůzi pro stanovení podílu zaměstnanců na čistém zisku, a že o této schůzi předpis ten stanoví, »že se svolává podle potřeby«. To vyplývá z celého stavu věci, neboť podle § 13 zákona ze dne 25. února 1920, čís. 143 sb. z. a n. přikáže se podíl zaměstnanců na čistém zisku revírní radě do čtrnácti dnů po jeho stanovení podnikovou radou, takže schůze podnikové rady, v níž se podíl ten stanoví, jest předpokladem pro jeho přikázání revírní radě. Aby přikázání to nebylo oddalováno, ustanoveno ve třetím odstavci § 7 vládního nařízení ze dne 23. března 1921, čís. 114 sb. z. a n., že schůzi k ustanovení tohoto podílu jest svolati podle potřeby, t. j. že se nemá ponechatí stanovení tohoto podílu až do nejbližší pravidelné čtvrtletní schůze podnikové rady, pokud se nekoná brzy po valných hromadách uhelných společností, nýbrž že jest dlužno svolati k tomu cíli zvláštní schůzi. Než přes to, že žalovaný se tak, jak vyloženo, nezachoval, nelze spatřovati v tomto jeho opomenutí zavinění po rozumu § 1295 obč. zák. a násl. Jde o výklad § 3 čís. 2 a § 7 vládního nařízení ze dne 23. března 1921, čís. 114 sb. z. a n. Přihlíží-li se k tomu, že doslov třetího odstavce § 7 tohoto nařízení, mluvě jen o jedné schůzi, kterou podle potřeby jest svolati, ač nastává taková potřeba pravidelně i při schůzi, o níž mluví třetí odstavec § 3 čís. 2 cit. nař., není přesný tak, by nepřipouštěl mylný výklad, nelze shledati v tom, že žalovaný vztahoval předpis třetího odstavce § 7, jak tomu nasvědčuje jeho dopis ze

dne 12. prosince 1928, na schůzi, jež se konati má podle třetího odstavce § 3 čís. 2 cit. nař., jeho zavinění, neboť nesprávný výklad právní normy není ještě zaviněním. O zavinění by mohla býti řeč teprve, kdyby byl žalovaný jednal proti lepšímu svému vědomí. Že tomu tak bylo, jest vyvráceno řečeným dopisem žalovaného ze dne 12. prosince 1928. I prvý soud sdílel názor žalovaného, že podíl zaměstnanců na čistém zisku jest stanoviti až při první pravidelné čtvrtletní schůzi podnikové rady svolané po valném shromáždění uhelných společností, odvolávaje se na ustanovení druhého odstavce § 3 čís. 2 cit. nař. Než předpis ten stanoví jen, že se zprávy podle druhého odstavce § 3 čís. 2 cit. nař. podají při prvé schůzi podnikové rady svolané po valném shromáždění uhelných podniků; tím však není stanoveno, že touto první schůzí musí býti až pravidelná čtvrtletní schůze, nýbrž může jí a má býti, je-li toho potřeba, i schůze svolaná podle třetího odstavce § 7 cit. nař. Ježto však, jak uvedeno, nelze přičítati žalovanému zavinění pro mylný výklad vládního nařízení ze dne 23. března 1921, čís. 114 sb. z. a n., není tu ani povinnosti k zažalované náhradě škody. Kromě toho je zažalován, jak správně uvádí odvolací soud, ušlý zisk, takže by se k odsouzení žalovaného vyžadovalo jeho hrubé zavinění, o němž však za vylíčeného stavu věci nemůže býti vůbec řeč. Byla proto právem zamítnuta žaloba.

Čís. 10655.

Nepodány-li námitky proti soudní výpovědi, nelze hmotněprávní námitku, že byt podléhá ochraně nájemců, ani rekurse ani žalobou vznášeti teprve v exekučním řízení.

Pronajímatel, vydobývší si právoplatnou výpověď, nemusí za účelem povolení exekuce ještě prokazovati, že nejde o byt nebo místnost podléhající ochraně.

(Rozh. ze dne 30. března 1931, R II 43/31.)

Soud první stolice povolil exekuci vyklizením na základě soudní výpovědi, proti níž nebyly podány námitky. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: V rozhodnutí ze dne 23. prosince 1926, čís. 6633 sb. n. s. vyslovil nejvyšší soud zásadu, že jest na pronajímateli, žádá-li o exekuční vyklizení na základě soudní nebo mimo-soudní výpovědi, proti níž nebyly podány námitky, by prokázal, že jde o některou z výjimek § 31 zák. o ochr. náj. Strana vymáhající předložila k žádosti o nucené vyklizení průkaz městské rady, podle něhož dvorní budova v domě čís. 4 Újezd v P. byla k účelům bytovým přestavěna na základě svolení městské rady, kterým bylo zároveň uděleno povolení k užívání. Tato listina nestačí, by žádaná exekuce vyklizením z bytu byla povolena, ježto neobsahuje potvrzení o tom, že jde o místnosti, které byly po 1. květnu 1924 nově zřízeny nebo z neobytných na obytné upraveny a pronajaty, a že tudíž jde o jednu z výjimek, stanovených